

Femte fastesöndagen 2022

Hela vårt liv kan vi växa in i en allt djupare kunskap om Jesus. Hans mysterium är omätligt stort. Det innebär att det alltid finns något nytt att upptäcka. Genom vårt dop är vi djupt förenade med honom. Allt som sker i vårt eget liv kan på ett eller annat sätt hjälpa oss att lära känna honom bättre. Vi lever vårt liv *à deux*. Vi är alltid två. När det verkligen går upp för oss, att vi lever hela vårt liv i förening med honom, förvandlas allt. Vi får se på allt som händer oss med Jesu ögon. Vi får se på oss själva så som han ser på oss. Vi får tillgång till hela den skatt av kärlek och barmhärtighet som finns i hans hjärta. Det är speciellt viktigt när vi konfronteras med vår egen baksida och med våra medmänniskors sämre sidor. Vissa människor har tendens att fastna i sig själva och sina tillkortakommanden och synder. Andra är mer intresserade av att begrunda hur syndiga och dåliga andra människor är. Det är så lätt att döma, att fördöma. Därför är evangeliets sista ord så befriande, ja, så överraskande: ”Inte heller jag dömer dig. Gå nu och synda inte mer” (Joh 8:11).

Den ende som har rätt att döma oss och hela världen är Jesus. Vi vet att han en gång vid tidens slut skall komma åter för att döma levande och döda. Men ändå vill han inte döma äktenskapsbryterskan eller oss. Det är paradoxalt nog just denna hållning som kan göra oss medveten om syndens allvar och Guds ofattbara barmhärtighet. Jesus har själv tagit på sig syndens alla konsekvenser genom sitt lidande och sin död på korset. Syndens straff drabbade den ende oskyldige som i vårt ställe tog på sig den syndaskuld som sedan tidernas början låg som en börda på mänsklighetens skuldror. Domen över all synd och ondska drabbade honom, den ende som var helt oskyldig. Det är det som är evangeliets kärna, det glada och ofattbara budskapet om Guds nåd. ”Tänk inte på vad förr har varit, bry er inte om vad fordom har skett. Se, jag vill göra något nytt” (Jes 43:18-19). Profeten pekar framåt mot det mysterium och den del av Jesu liv som vi just nu får delta i: hans lidande, hans passion, hans *kenosis*, hans tunga vandring med syndens börda på sina axlar fram till korset. Därför är det så viktigt för oss att se att detta är en del av vårt liv, av vårt personliga mysterium. Det är vår synd, våra brister och svagheter som han har tagit på sig. Det är vi som genomborrar hans hjärta genom vår själviskhet och synd.

”Jag vill lära känna Kristus och kraften från hans uppståndelse och dela hans lidanden, genom att bli lik honom i en död som hans” (Fil 3:10). Tillsammans med Paulus får vi identifiera oss själva med Jesus i hans olika mysterier. Vi är på väg mot uppståndelsen, det får vi aldrig glömma hur svårt det än är att vara människa och bära livets plågor. ”Jag låter vatten flyta i öknen, strömmar i ödemarken, så att mitt folk, min utkorade kan få dricka” (Jes 43:20). Mitt i livets

stora svårigheter och motgångar får vi dricka av livets vatten. Jesus och bara han har tagit på sig lidandets fulla verklighet, men vi blir just vederkvickta och hjälpta av vår visshet om att han är med oss i de svåraste stunderna av vårt liv. Det är underbart att se hur detta kan besannas. Jag mötte nyligen en ung och nybliven änka som mitt i sin stora sorg kunde glädja sig över hur hennes man i sina sista stunder hade öppnat sitt hjärta på vid gavel för Jesus.

Det är det som fastetiden och passionstiden vill hjälpa oss att förstå. Vi är aldrig ensamma och övergivna i vårt lidande. Vi är alltid *à deux*. Vi är alltid två, djupt förenade och oskiljaktiga. Jesus bär oss genom sitt kors. Vi får hjälpa honom att bära korset genom vår delaktighet i lidandet. ”När Kristus Jesus fått mig i sitt grepp” (Fil 3:11), förändras allt. Då ser jag med hans ögon på allt som sker. Då känner jag igen hans försynta röst tvärsigenom allt vad jag hör. Då överväldigas jag av hans vällukt även i de värsta och svåraste stunder. Det är intressant att se att när man rapporterar i svenska media om kriget i Ukraina pekar man ofta på människor som vänder sig till Gud, alltifrån presidenten själv till människor som har förlorat allt. Man kan ta ifrån oss allt, absolut allt, men Jesus Kristus kan man aldrig ta ifrån oss. Vi är så sammanlänkade med honom att vi är otänkbara utan honom. Vi har naturligtvis vår frihet att klippa av bandet med honom, men då klipper vi också av något av det djupaste och mest äkta av oss själva.

Därför är det så viktigt att vi ständigt vill växa allt djupare in i kunskapen om Jesus och bli förvandlade av den. ”För hans skull har allt det andra förlorat sitt värde för mig. Jag kastar det på sophögen för att vinna Kristus och få leva i honom” (Fil 3:8-9). Vi lever verkligen i honom, men också av honom och genom honom. Vårt liv utspelar sig alltid i honom. Hans liv lyser upp och förklarar verkligheten vi möter. Det blir speciellt tydligt, när kyrkan nu följer Jesus på hans korsväg och fram till korset. Allt det lidande som dagligen strömmar över oss från världen runtomkring oss är omöjligt att stå ut med om vi inte visste att Jesus har besegrat syndens och dödens makt på korset. Samtidigt inser vi att vi är delaktiga av detta genom vår egen synd. Vi kan inte stå vid sidan om och döma de andra – som de skriftlärda och fariséerna gjorde när man ertappat kvinnan med äktenskapsbrott. Därför säger Jesus också till oss: ”Den av er som är fri från synd skall kasta första stenen på henne” (Joh 8:7). Ingen har någonsin haft rätt att kasta denna sten, eftersom ingen är utan synd. Ändå är världen full av stenkastare!

Idag får vi en gång för alla lägga av oss vår präktighet och erkänna: *mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa!* Det är bara i botfärdig ånger över vår egen synd som vi kan växa in i en ständigt allt djupare kunskap och vänskap med Jesus. Det är han som har tagit på sig all världens synder, också mina och era, ja, alla våra synder. Vi kan aldrig tacka honom nog för detta, men försöka duger!

